

РЕШЕНИЕ

№ 13638

гр. София, 17.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в
публично заседание на 23.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Вихра Попхристова, като разгледа дело номер **2740** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба вх.№ 10871/23.03.2022 г., подадена от Е. Д. М. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], с която предявява иск против ГД "Изпълнение на наказанията" в Министерството на правосъдието, и срещу Министерството на правосъдието, за присъждане на обезщетение в размер на по 50 000 лв. от всеки ответник, за неимуществени вреди, причинени чрез психически тормоз в Затвора-гр.С., поради връчване на ищеца на съдебни актове без необходимите реквизити (рег.№, подпис на съдия, вх.№ от спец.книга по чл.77, ал.1 от ППЗИНЗС), с период на увреждането от 18.12.2013 г. до 17.01.2017 г., ведно с лихва и разходите по делото. С молба от 31.10.2022 г. ищецът е уточнил периода на увреждането, като е посочил, че същият е от 18.12.2013 г. до 17.08.2017 г.

В исковата молба е посочено, че ответникът не спазва правилата за добра администрация; служителите му не изпълняват задълженията си да му връчват преписи от съдебни актове с необходимите реквизити. С горните аргументи ищецът твърди, че посочените двама ответници са го дискриминирали и са му нарушили правно защитени интереси, поради което претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в притеснение, страдание и психически тормоз, вследствие на драстичното нарушаване на правните му очаквания. Претендира да му бъде присъдено обезщетение в размер от по 50 000 лв. от всеки от ответниците поотделно.

В с.з. ищецът се явява лично и моли Съда да уважи исковата молба. Счита, че по делото е установено, че ответниците всекидневно нарушават правото му на добра администрация и

ефективни правни средства, администрацията на затвора и нейната шапка Министерство на правосъдието не взима никакви мерки и не изготвят никакви документи и никакви становища. По този начин у него се възбужда тревога, че ако поиска да използва даден съдебен документ, то същият ще е невалиден. Настоява, че през цялото време е отказвал да взема такива документи, но му е било отговаряно, че връчителите нямат правомощия да изискат документите от съда с подпис и печат.

Препис от исквата молба е връчен на ответниците за отговор. В срока по чл.131 ГПК е постъпил отговор от ответниците ГДИН и МП, в който се излага становище за недопустимост на иска, а по същество се излагат доводи за неговата неоснователност и недоказаност. Прави се възражение за изтекла погасителна давност за исквата претенция. В с.з. ответникът чрез юк.Д. моли Съда да отхвърли предявения иск като неоснователен и недоказан. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от СГП дава заключение за недоказаност на иска. Счита, че в хода на съдебното производство не е доказана причинно-следствена връзка от действията на ГДИН и респективно Министерството на правосъдието.

Административен съд София-град намира за установено следното от фактическа страна:

Страните по делото не спорят, а и от писмо рег.№ 9285/20.10.2023 г. (л.95) се установява, че на 19.12.2013 г. ищецът Е. Д. М. е постъпил в ОСИН-С. – ареста на [улица], а на 05.06.2015 г. е преместен в Затвора-гр.С..

През исковия период ищецът е имал разнообразна кореспонденция с органите на досъдебното производство и съд съдебни институции, като е получавал многобройни писма, съобщения и призовки, както и са му връчвани преписи от съдебни актове.

От представеното писмо рег.№ 5754/06.04.2023 г. (л.46) се установява, че за исковия период кореспонденцията се е водила по следния начин: Получена кореспонденция, адресирана до настаненото в ареста лице, не се регистрира в деловодната система на ОСИН-С.. Същата се връчва от служител на ареста лично на задържаното лице, което от своя страна декларира с подписа си получаването на кореспонденцията. Получена кореспонденция, адресирана до настаненото в ареста лице, се регистрира в деловодната система под съответен входящ номер.

От приложените към писмото писма, съобщения и призовки, избрани на случаен принцип (л.48-63), е видно, че същите са връчвани лично на ищеца, което той е удостоверил с подписа си, и същите притежават необходимите реквизити (рег.№, подпис на разследващ полица, прокурор, прокурорски или съдебен служител, съдия и секретар – за съдебните актове, вх.№ от регистъра, воден по реда на чл.77, ал.1 ППЗИНЗС).

Към доказателствения материал по делото бяха приобщени като писмени доказателства:

Представените от ищеца преписи от съдебни актове, получавани от него през исковия период разпореждания, определения, решения и протоколи от с.з. (прил.1 по делото). От преглед на същите Съдът установи, че те представляват ксероксни копия, в които се съдържа информация за вида, номера и годината на делото, посочване на съда, датата на открито или закрито съдебно заседание, пълно съдържание на съдебния акт, имена на членовете на съдебния състав, на прокурора и съдебния секретар, като на същите за подпис е посочен /п/.

По делото бяха изслушани показанията на следните свидетели:

С. А. Д.. Свидетелят заяви, че познава ищеца от затвора в С., с когото през 2015 г. до 2017 г. са били заедно следствени. Когато имат да получават документи от ИСДВР, всички стоят пред вратата и им се връчват документите. Ищецът, когато получава документите, започва да псува, ядосва се, че му се връчват без подпис и печат, намира, че са хвърчащи листчета и не може така.

Той ходи при ИСДВР и иска да му се изпратят документите с подпис и печат, и като му откажат, веднага завежда дело. ИСДВР М. е връчвал документи, които не са подписани и подпечатени. Свидетелят е виждал ищеца нервиран и ядосан, не може да каже дали е бил в отчайваща ситуация, не си е прерязвал вените. Имало е скандали за това как се предоставят документите. От прокуратурата ги получават с подпис и печат, от спец съда ги получават без подпис и печат. Ищецът е реагирал с цветист и остър език, ядосвал се е. Не са коментирали дали вярва в държавата. Ищецът често е вдигал кръвно, изпадал е в гняв и е псувал. Ищецът е подавал молби до ръководството на затвора. На отправено запитване им е било отговорено, че редът в затвора е такъв, ИСДВР е само връчител и не може да направи нищо.

М. Г. Ц.. Свидетелят заяви, че познава ищеца от затвора в С., с когото 2018 г. и 2020 г. са били в килии една срещу друга. Ищецът му е показвал документи, които са му връчвани без подписи и печат, без да са оформени, на практика хвърчащи листове. Когато му ги е показвал, ищецът предимно е изпитвал страх, потиснатост и безсилие, спирал е да се храни. Казвал е на свидетеля, че има вяра в държавата, но се разочарова, защото му се изпращат документите незаверени, затова е смятал, че следва да се сезира случая. Показвал ги е на свидетеля, там е вписано всичко, но нямат реквизити, нямат печат и надпис „вярно с оригинала“ или „влязло в сила“. Има разпределително звено и главно ИСДВР разпределят документите, като те се връчват срещу подпис.

Съдът ще обсъди свидетелските показания при излагане на правните изводи.

По делото е изслушана съдебно-психиатрична експертиза с вещо лице д-р В. С., която даде заключение по поставените въпроси от ищеца: Да се установи дали има увреждане на психиката и в какво се изразява нанесената вреда от това, че е получавал документите без подпис и печат. Според заключението в резултат на процесното поведение на ответника, осв. ищец е изпитал болки и страдания: чувства на обида, унижение, страх, гняв, ярост, негодувание и протест, нарушен сън, липса на апетит, отказ от храна и вегетативни реакции – повишаване на кръвното налягане, задушаване. Това психично състояние е продължило през целия исков период. Някои от оплакванията продължават и досега, като имат свръхценностен характер: доминантно фиксиран към мисълта, че не получава добра администрация и ако му потърбват някои от документите, които получава, те нямат никаква стойност. Борбен, изискващ, с елементи на кверулентност (екстремна форма на борбеност, търсене на права и интереси, изразяващи се в писане на молби и жалби до различни институции, според пояснението на в.л. в с.з. от 13.01.2025 г.).

Съдът счита, че допуснатата и приета по делото СПЕ съдържа обективен и компетентен отговор на поставените задачи, поради което я кредитира.

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

Искът с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ е процесуално допустим – предявен е от надлежна страна, която твърди настъпване пропуснати ползи, а при условията на алтернативност - неимуществени вреди, в резултат на незаконосъобразни бездействия на служителите на ГД "Изпълнение на наказанията" и Министерството на правосъдието.

Искът е предявен срещу две юридически лица – ГДИН и МП, в чиято структура са длъжностните лица, от чийто незаконосъобразни бездействия се претендират вредите, съобразно разпоредбата на чл.205 АПК.

По силата на чл.7 от Конституцията на Република България държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица. Прогласеният в основния закон принцип е залегнал в нормата на чл.203 АПК, който позволява на гражданите и юридическите лица да предявят иски за обезщетение за вреди, които са им причинени от

незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица.

По възраженията на ответника за изтекла давност по отношение на исковия период от 18.12.2013 г. до 17.08.2017 г., обективизиран в отговора на исковата молба, Съдът намира следното:

В приложимия към случая ЗОДОВ не се урежда въпросът за погасителната давност и в частност за началния момент, от който същата започва да тече, както и давностният срок за погасяване на правото да се търси обезщетение от държавата за причинени вреди от имуществен или неимуществен характер. Съгласно § 1 от ЗР на ЗОДОВ, за неуредените въпроси в закона се прилагат разпоредбите на гражданските и трудови закони. Следователно приложение следва да намерят разпоредбите на Закона за задълженията и договорите, уреждащ института на погасителната давност. Съгласно чл.120 ЗЗД давността не се прилага служебно. В случая процесуалният представител на ответника е отправил възражение за изтекла погасителна давност. По силата на чл.110 ЗЗД с изтичането на петгодишна давност се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда друг срок. Според предписанието, дадено в т.4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. на ВКС по тълк.гр.дело № 3/2004 г., при незаконни фактически действия или бездействия на администрацията, вземането за обезщетение за вреди става изискуемо от момента на тяхното преустановяване. От този момент съгласно цитираното тълкувателно решение започва да тече погасителната давност за тези вземания.

В случая се твърди, че незаконосъобразните действия са осъществени в периода от 18.12.2013 г. до 17.08.2017 г., на същевременно действията не са преустановени в рамките на исковия период, както установяват и разпитаните свидетели. Ето защо крайната дата на периода следва да се приеме като начална дата, от която започва да тече предвиденият в закона давностен срок. За претендираното обезщетение за вреди от незаконосъобразни действия за посочения период, срокът, до който ищецът има възможност да претендира същото, е 17.08.2022 г.

При положение, че исковата молба е подадена на 23.03.2022 г., към момента на предявяване на исковата претенция правото на иск за спорния период не е погасено поради изтичане на предвидената в закона погасителна давност.

Предмет на разглежданата искова претенция е обезщетяване за претърпени от ищеца неимуществени вреди, изразяващи се в чувство на унижение и накърняване на човешкото му достойнство поради неспазване на правилата за добра администрация.

Съгласно чл.1, ал.1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на гражданите и юридическите лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне право на иск за обезщетение, е необходимо да са налице няколко кумулативни предпоставки, а именно: вреда - имуществена или неимуществена; незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнението на административна дейност; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда. Под вреда следва да се разбира отрицателната последица от увреждането, която засяга неблагоприятно защитените от правото имуществени и неимуществени интереси на увредения, а под "пряка и непосредствена" - тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния акт, действие или бездействие на компетентния административен орган по силата на безусловно необходимата връзка между тях. При липсата на който и да е от елементите на фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл.1 ЗОДОВ.

Според чл.204, ал.4 АПК, когато вредите са причинени от действия и бездействия, както се твърди в настоящия казус, незаконосъобразността се установява от съда, пред който е предявен

искът за обезщетение.

Първата предпоставка, въз основа на която може да бъде ангажирана отговорността на държавата, е наличието на незаконосъобразно фактическо действие или бездействие на длъжностни лица на ответника. В тази връзка ищецът твърди, че служители на ответника са му връчвали ищеца съдебни актове без необходимите реквизити (рег.№, подпис на съдия, вх.№ от спец.книга по чл.77, ал.1 от ППЗИНЗС). Указаната правна норма постановява молбите и жалбите на лишените от свобода да се завеждат в специална книга, в която се отбелязват датата на получаването и изпращането, името на затворника, органът, до който са адресирани, предметът и полученият отговор.

Анализът на цитираната разпоредба налага извода, че тя засяга изходящата кореспонденция на лишените от свобода и не може да намери приложение към входящата им такава. Ето защо не намира опора в закона оплакването, че съдебните актове и книга е следвало да се връчват на ищеца с реквизит вх.№ от спец.книга – в закона такова изискване не съществува.

Доколкото спорът е свързан с връчвани на ищеца преписи от съдебни актове, следва да се изясни съдържанието на понятието препис. Според Речник на българския език "препис" означава преписан текст, обикновено на документ или на част от документ. В правната теория се приема, че преписът е документ, за който е потвърдено, че е копие, и това копие е вярно с оригинала. При това положение се налага изводът, че за да има битието на съдебен препис, документът следва да отговаря по съдържание на оригинала, и към него не могат да се поставят допълнителни изисквания, каквито претендира ищецът – да има изходящ или регистрационен номер, както и да има собственоръчно положен подпис от постановилия го орган на съдебната власт.

Съобразно правилото на чл.154, ал.1 ГПК всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. В случая ищецът е този, който следва да докаже, чрез провеждане на пълно доказване бездействие на служителите на ответника, посредством допустимите според закона процесуални способи.

Съдът следва да съобрази доколко страните в процеса са справиха с тежестта на доказване. Страната е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. В противен случай Съдът е длъжен да приложи последицата при носене на доказателствената тежест, като приеме недоказания факт за неосъществил се. В случая ищецът е този, който следва да докаже, чрез провеждане на пълно и пряко доказване със съответните процесуални способи, незаконосъобразността на фактическото бездействие, настъпването на твърдените вреди, както и причинната връзка между тях. Следва да се има предвид, че доказателствената тежест не означава задължение за представяне на доказателства. Принципите на обективната истина и служебното начало в процеса налагат Съдът да основе констатациите си за всеки факт върху наличните доказателства, без значение дали те са представени от страната, чиято е доказателствената тежест относно този факт, от противната страна по спора, или са издирени служебно от Съда. При това положение въпросът за доказателствената тежест се свежда до последиците от недоказването. Доказателствената тежест се състои в правото и задължението на Съда да обяви за ненастъпила тази правна последица, чийто юридически факт не е доказан. Съдът следва да се произнесе по спорния предмет, наведен с иска, като го уважи изцяло или отчасти или отхвърли предявения иск, независимо дали в съдебното производство страните са ангажирали доказателства. Изпълнението на това задължение от страна на Съда означава при отсъствие на доказване, да се приеме, че недоказаното не е осъществено. А щом не е осъществен юридическият факт, не могат да настъпят и последиците, които материалноправната норма свързва с неговото проявление.

С разпоредителното заседание Съдът указва на ищеца, че в негова доказателствена тежест е да установи онези факти и обстоятелства, от които претендира за него да настъпят благоприятни правни последици, а именно: осъждането на ответника за заплащане на обезщетение в претендирания размер, вследствие на причинени от него неимуществени вреди от описаните от ищеца действия, причинените му вреди от тези

действия, причинно-следствената връзка между незаконосъобразността на действията и вредите.

Преписите от постановените по съдебните дела разпореждания и от протоколите от проведени съдебни заседания имат уведомителен характер и се изпращат на страните за сведение. Постановените определения създават за страните определени задължения и чрез получаване на преписи от тях страните се информират за вменените им по делото задължения от Съда и сроковете за изпълнение на същите. Присъдите и съдебните решения имат задължителен за изпълнение диспозитив, с който, често напълно противи волята на страната, се внася промяна в правното ѝ положение. Обединяваща черта за всички съдебни актове е първостепенната важност на тяхното съдържание. От тази постановка следват няколко извода:

На първо място, от приложените към отговора на исковата молба преписи от съдебни и прокурорски актове е видно, че те представляват копия от актове, които копия пресъздават буквално външния вид и съдържанието на съответния акт.

На второ място, от изложените по-горе мотиви на Съда стана ясно, че представените от ищеца преписи, съдържащи информация за вида, номера и годината на делото, посочване на съда, датата на открито или закрито съдебно заседание, пълно съдържание на съдебния акт, имена на членовете на съдебния състав, на прокурора и съдебния секретар. Поради това към същите не могат да се поставят допълнителни изисквания, каквито претендира ищецът.

Наред с това следва да се има предвид, че служителите на ответника са връчвали на ищеца преписите от съдебните актове във вида, в който са ги получавали от съответния орган на съдебната власт. В този ред на мисли тези служители се явяват връчители по смисъла на чл.178, ал.1 и ал.6 от Наказателно-процесуалния кодекс и чл.42 от Гражданския процесуален кодекс във вр.с чл.144 АПК.

Най-сетне, от приложените от ответника писма, съобщения и призовки, избрани на случаен принцип, е видно, че същите са връчвани лично на ищеца, което той е удостоверил с подписа си, което опровергава твърденията на последния, че е отказвал да приема такива, щом не съдържат изискуемите от него реквизити. Горният извод не се променя и при съобразяване на приетите по делото преписи от съдебни актове, представени от ищеца, тъй като той не би могъл да ги представи по настоящото дело, ако беше отказал да ги приеме. От приложените писма от различни институции, адресирани лично до ищеца, Съдът установи, че същите са оформени с положен подпис и ръкописен текст от ищеца в уверение на това, че същите са получено лично от него.

Ето защо следва да се приеме, че ищецът не успя до докаже наличието на незаконосъобразни действия на ответниците като предпоставка за настъпване на вреди, респ. за ангажиране отговорността на ответниците по реда на ЗОДОВ.

Липсата на доказани незаконосъобразни действия на ответника прави безпредметно изследването на настъпили неимуществени вреди или напротив, както и обсъждането на причинно-следствена им връзка с твърдяните действия.

Само за пълнота на изложението Съдът ще отбележи, че по делото не се доказва твърдението на ищеца, че е било нарушено психическото му здраве. За разлика от производствата по ЗИНЗС, където по отношение на неимуществените вреди законодателят с разпоредбата на чл.284, ал.5 е въвел оборима презумпция, че се считат за настъпили; в настоящото производство (по ЗОДОВ) важат общите правила на доказването по чл.154 ГПК, изяснени по-горе.

Ищецът не се справи с тежестта на доказване, като не установи да страда от психическо заболяване, което да е отключено от разискваните връчвания на документи. Според СПЕ, у осв. се наблюдават свръхценностни реакции на неудовлетвореност, като той е доминантно фиксиран към мисълта, че не получава добра администрация. От експертното заключение не е видно да се наблюдават психопатологични находки у осв. Наред с това ищецът не представи клинични описания на разстройство на психиката, които да удовлетворят диагностичните критерии на каквото и да е психично разстройство. От приложените по делото писмени доказателства не се установи ищецът да е подал молба до администрацията на ответника за посещение на психолог, нито пък има регистрирани подобни оплаквания, които да са представени на Съда с оглед доказване на твърдяните негативни емоционални преживявания.

Съдът отчита обстоятелството, че показанията на допуснатите свидетели на ищеца са твърде общи.

Липсата на излагане на конкретни факти, възприети пряко от свидетелите, които да подпомогнат Съда да формира убеждение в желаната от ищеца насока, ги прави негодни за извличане на необходимата информация, релевантна за процесния период.

При това положение твърдяните от ищеца вреди, описани като психически тормоз, е житейски оправдано твърдението, че ищецът е изпитал безпокойство, тъй като получаваната кореспонденция е свързана с неговото правно положение в период, в който същият е бил задържан при ответника като обвиняем и подсъдим, но не се доказва той да е бил подложен на психически тормоз като следствие от това безпокойство.

По оплакванията на ищеца, че поведението на ответника противоречи на нормите на европейското и международното право Съдът намира следното: За е налице нарушение на прокламираното в чл.3 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи основно право, следва да се съобразят Решение от 02.02.2006 г. по делото Й. срещу България, Решение от 27.01.2015 г. по делото Н. срещу България и др. В тези решения се съдържат критерии от значение за преценката дали условията за изтърпяване на един ограничителен режим могат да достигнат до третиране и нарушение на чл.3 ЕКПЧОС. В решенията на ЕСПЧ е посочено, че вече постановените решения се отнасят до нарушения на чл.3 ЕКПЧОС, касаещи повтарящи се въпроси за липсата на достатъчно пространство, достъп до естествена светлина и въздух, ниска хигиена, липса на дискретност и нарушаване на личното достойнство при използване на тоалетната. ЕСПЧ е приел, че нарушенията не са в следствия от изолирани случаи, а произтичат от повсеместен проблем, в резултат на лошото функциониране на българската пенитенциарна система и недостатъчните гаранции срещу нечовешкото и унижително отношение. По смисъла на чл.3 ЕКПЧОС "безчовечно или унижаващо отношение" предполага страдание или унижение, достигащи отвъд неизбежния елемент на страдание и унижение, свързан с дадена форма на легитимно третиране или наказание. Съгласно мотивите на посочените решения на ЕСПЧ мерките за лишаване от свобода могат често да съдържат такъв елемент, като държавата трябва да осигури на лишеното от свобода лице условия, които са съвместими с уважението към човешкото достойнство, така че начинът и методът на изпълнение на мярката не го подлага на стрес и трудности с интензивност, която надминава неизбежното ниво на страданието, свързано със задържането и че като се имат в предвид практическите нужди на лишаването от свобода, здравето и доброто му състояние са адекватно осигурени.

За да попадне в обхвата на този член, малтретирането трябва да достигне минимално ниво на суровост. Оценката на този минимум е относителна и зависи от всички обстоятелства по делото като продължителността на отношението, физическите и психическите последици и в някои случаи пола, възрастта и здравословното състояние на лицето. Въпреки че малтретиране, което постига този минимум, често включва действителна телесна повреда или силно физическо или психическо страдание, дори и при липса на такива, когато отношението унижава или принижавя човек, показвайки липса на уважение или води до засягане на неговото човешко достойнство, или предизвиква чувство на страх, страдание или малоценност, което може да разбие моралната и физическата устойчивост на този човек, то също може да попадне в обхвата на забраната на чл.3.

За да попадне задържането под чл.3 от Конвенцията, страданието и унижението трябва да надхвърлят неизбежния елемент на страдание и унижение, свързани със самото лишаване от свобода. В този случай властите трябва да гарантират, че едно лице е задържано при условия, съвместими с уважението към човешкото достойнство, че начинът и методът на изпълнение на наказанието лишаване от свобода или друг вид мярка за задържане не подлага човека на стрес или трудности с интензитет, надвишаващ неизбежната степен на страдание, присъща на задържането, и че предвид практическите изисквания на лишаването от свобода, здравето и благосъстоянието на този човек са гарантирани в достатъчна степен. При оценка на условията на задържане по чл.3 от Конвенцията е особено важно да бъде взето предвид кумулативното въздействие на тези условия, както и конкретните твърдения, направени от въпросното лице, и времето, което той или тя е прекарал/а в тези условия. Дори когато всеки отделен аспект от тези условия е в съответствие с националното законодателство, техният кумулативен ефект може да бъде такъв, че да доведе до нечовешко или унижително отношение по смисъла на чл.3 от Конвенцията.

Претендираните от ищеца болки и страдания от настаняването в място за лишаване от свобода е нормално да се наблюдава стрес и тревожност, които обаче в конкретния случай не са в по-висока степен от

обичайните за сходни ситуации. Същите са резултат на изброените условия, водещи до промяна в качеството на живот.

Твърдяните от ищеца физически и психически страдания не надхвърлят пределите на неизбежното страдание, свързано с ограниченията, които следва да търпи при изпълнение на наказанието, на което е осъден - поставяне в постоянно заключено помещение в зоната за повишена сигурност на затвора, което изисква да се осигури осветеност, позволяваща осъществяването на засилен надзор и охрана от затворническата администрация.

При това положение не са налице предпоставките от фактическия състав на чл.1, ал.1 ЗОДОВ за ангажиране отговорността на ответника – незаконно бездействие на затворническата администрация, претърпени неимуществени вреди и причинна връзка между тях.

При този изход на делото и направеното своевременно искане за присъждане на разноски от ответната страна в с.з. от 23.01.2025 г., ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., който размер е съобразен с разпоредбата на чл.78, ал.8 ГПК във вр.с чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Според чл.10, ал.2 ЗОДОВ ако искът бъде отхвърлен изцяло, съдът осъжда ищеца да заплати разноските по производството. Същите възлизат на 895,68 лв. за СПЕ и следва да се възложат в тежест на ищеца.

Така мотивиран, Административен съд-София град,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ иска на Е. Д. М., ЕГН: [ЕГН], срещу Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" в Министерството на правосъдието, и срещу Министерството на правосъдието, за присъждане на обезщетение в размер на по 50 000 лв. от всеки ответник, за неимуществени вреди, причинени чрез психически тормоз в Затвора-гр.С., поради връчване на ищеца на съдебни актове без необходимите реквизити (рег.№, подпис на съдия, вх.№ от спец.книга по чл.77, ал.1 от ППЗИНЗС), с период на увреждането от 18.12.2013 г. до 17.08.2017 г., ведно с лихва върху сумата.

ОСЪЖДА Е. Д. М., ЕГН: [ЕГН], да заплати на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" при Министерство на правосъдието, юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. /сто лева/.

ОСЪЖДА Е. Д. М., ЕГН: [ЕГН], да заплати по сметката за депозити на вещи лица на Административен съд-София град разноски по делото в размер на 895,68 лв. /осемстотин деветдесет и пет лева и 68 ст./.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или протест пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: